

muffe, kille, oude boerenstulp te zitten, dan krijgt men op zijn eigenaardige manier ten antwoord: „Och, je weet niet hoe mooi dat is, die tonige, witte muurtjes!” En hij voegt er nog bij: „Enfin, ieder zijn smaak!”

Wat er eigenlijk mooi aan is, weet hij niet goed duidelijk te maken en zoo gaat het hem met vele zaken. Als ge met Neuhuys in gesprek zijt, dan kijkt hij u al in den aanvang aan of hij op uw gelaat wil lezen, dat ge hem reeds begrijpt vóór hij nog goed gezegd heeft wat hij wil. Dan let hij op uwen mond of gij het woord ook wilt zeggen, dat zijne gedachten moet uitdrukken en waarnaar hij dikwijls zoekt, zonder het te kunnen vinden.

Gedurende de uren die Neuhuys aan zijnen huiselijken kring wijdt, vertoont hij zich als een zeer sympathieke persoonlijkheid. Als hij in zijn gemakstoel gezeten, zijnen jongste, Broertje, tegen hem laat opklauteren en met hem schertst en lacht, dan is hij de gezelligste huisvader, dien men zich denken kan. En aan dien kring is hij zeer gehecht. Waar hij gaat daar moet zijn familie hem volgen en slechts noode werd het oudste dochtertje naar de

Studie.

kostschool gezonden. Haar beeltenis, zoowel als die zijner vrouw en van zijn zoontje, vindt men meermalen in zijne schilderijen terug.

De gravures, die dezen tekst versieren, zijn meest alle genomen naar studiën, die nog nimmer zijn atelier verlieten, of naar nog niet geheel voltooide schilderijen.

Op de tentoonstellingen trekken zijne werken steeds de aandacht van kenners en liefhebbers en vele onderscheidingen vielen hem o. a. te Parijs, München en Amsterdam ten deel.

Nog in de kracht van zijn leven, gaat Neuhuys eene schoone en eervolle toekomst tegemoet en er mag nog menige grootsche kunstuiting van hem verwacht worden.